

Arrest

nr. 287 045 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 10 juni 2019, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 11 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen op 29 november 2018 in Bulgarije en op 9 april 2019 in Slovenië (Eurodac). Op 19 juni 2019 besliste de Dienst Voogdij dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,6 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.2. Op 25 januari 2021 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep vernietigde de Raad deze beslissing (RvV 15 juli 2021, nr. X).

1.3. Op 28 september 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 11/06/2019
Overdracht CGVS: 22/10/2019*

U werd op 27 juli 2020 van 12u03 tot 15u55, op 13 oktober 2020 van 10u32 tot 14u32 en op 24 maart 2022 van 14u12 tot 17u22 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester BIGHAM Mitra loco meester HENRION Valérie, was tijdens het eerste volledige persoonlijk onderhoud aanwezig. Uw advocaat, meester HENRION Valérie, was tijdens het tweede en derde volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashthun origine te zijn, geboren in het dorp Shatora, district Deh Bala, provincie Nangahar, waar u woonde tot u Afghanistan verliet. Uw activiteiten beperkten zich tot naar school te gaan, lessen te volgen aan de madrasa en uw winkel open te houden. U ging twee jaar naar school, gedurende die twee jaar volgde u ook lessen aan de moskee.

Uw broer, S.G. (...), verliet in 2012 het land uit angst gerekruteerd te worden door de taliban. Door interne problemen bij de taliban keerden de vervolgers van uw broer zich om tot Daesh. De Daeshleden die uw broer eerder viseerden, op dat moment nog als taliban, hadden het vervolgens op u gemunt omdat uw broer weigerde de groepering te vervoegen.

De Daeshleden kwamen twee keer naar uw huis om u vrijwillig mee te laten gaan met hen, om jihad te voeren. De eerste keer dat ze kwamen deed uw vader open en vertelde de Daesh-leden dat hij u wel mee zou willen laten gaan, maar dat hij het eerst met uw moeder moest overleggen. Twee of drie dagen later kwamen de Daesh-leden opnieuw. Dit keer verstopte u zich samen met uw vader in de kamer, uw moeder deed de deur open. Uw moeder zei tegen de Daesh-leden dat u bij uw oom zat, maar dat ze u onmiddellijk zou sturen wanneer u terug thuis was. De volgende dag bracht uw vader u naar het huis van uw oom en werd er beslist u te laten vluchten.

Uw vlucht werd geregeld door uw oom. In 2018 reisde u naar Nimruz waar u de grens overstak naar Iran, vandaar reisde u naar Turkije, Bulgarije, Servië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Uiteindelijk kwam u aan in België en diende u op 11 juni 2019 een verzoek in voor internationale bescherming in België.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw eigen originele taskara, kopie van de kaart met verblijfstitel van uw broer, een enveloppe.

Op 25 januari 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen de beslissing van het CGVS in beroep en op 15 juli 2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aangevochten beslissing. Op 24 maart 2022 werd u opnieuw gehoord op het CGVS omtrent uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de Taliban. Inconsistenties, onwaarschijnlijkheden en vaagheden maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Er moet vooreerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was. U gaf als geboortedatum immers 31 december 2002 op, wat betekent dat u volgens uw verklaringen op dat moment 17 jaar oud zou zijn geweest (zie Fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid werd uw leeftijd echter vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18,6 jaar oud was op 18 juni 2019 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd) en u bijgevolg ook op het moment van indiening van uw verzoek tot internationale bescherming in België op 11 juni 2019 (datum asielaanvraag), niet langer minderjarig was. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. U legt dan wel uw taskara neer, maar deze is niet afdoende om de leeftijdsbepaling van 18 juni 2019 om te keren. Er dient namelijk gewezen te worden op de prevalentie van corruptie en documentenfraude van Afgaanse documenten. Zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, kunnen Afgaanse documenten door eenieder opgesteld worden. Ook tijdens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen d.d. 27 juli 2020 blijft u vasthouden aan het feit dat u minderjarig bent (notities van het persoonlijk onderhoud (NPO I), p. 3). Dergelijke houding, waarbij u halsstarrig vasthoudt aan uw beweerde minderjarigheid, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Omtrent uw profiel dient gewezen te worden op het feit dat u daarover weigerde een duidelijk beeld te schetsen tijdens de persoonlijke onderhoudsvoorafgaand aan de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS. Zoals herhaaldelijk aangegeven tijdens de persoonlijke onderhouds werd er van u verwacht dat u zoveel mogelijk relevante informatie gaf en dat u de waarheid vertelde over alles, er werd daarbij specifiek verwezen naar de onderwerpen aan de hand van dewelke uw profiel bepaald kan worden (NPO I, p. 2 en NPO II, p. 1, 3 en 12). Ondanks dat u duidelijk werd gewezen op uw medewerkingsplicht verzaakte u eraan uw voorgehouden profiel duidelijk te kaderen. De RvV beaamde bij arrest van 15/07/2021 omtrent uw profiel dat u doorheen uw verklaringen geen duidelijk zicht bood op het door u voorgehouden profiel, en met name uw scholing en activiteiten daarbuiten. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw algemene oprechtheid en aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Omtrent uw relaas zelf zijn de frappante gelijkenissen tussen het relaas van uw broer en het uwe overdonderend aanwezig (zie kopie notities persoonlijk onderhoud + beslissing S.G. in administratief dossier). Op enkele kleine elementen na vertelde u identiek hetzelfde relaas als dat van uw broer. Zowel uw broer als uzelf hanteerden dezelfde tijdlijn waarbij al de feiten zich binnen een periode van één week afspeelden. Bij zowel uw broer als u was het telkens uw vader die de deur opendeed de eerste keer dat de taliban/Daesh aanklopten en uw moeder die opendeed de tweede keer dat de taliban/Daesh langskwamen. In beide relazen zou jullie moeder gezegd hebben dat uw broer/u bij uw oom was en kort na het tweede bezoek van de taliban/Daesh verliet uw broer/u het land. Het feit dat het relaas van zowel uw broer als dat van u op precies dezelfde manier vorm neemt kan niet anders dan verbazingwekkend genoemd worden, des te meer daar er zes jaar tussen de vermeende feiten zit. Een dergelijke treffende gelijkenis tussen beide relazen kan bezwaarlijk aan loutere toevalligheden worden toegeschreven en is een sterke indicatie van fraude aan de hand van een voorbereid asielrelaas.

Buiten het feit dat uw relaas in grote mate gelijk is aan dat van uw broer linkt u uw problemen aan die van uw broer. Daesh (voordien taliban) zou het op u gemunt hebben omdat uw broer niet inging op de vraag om diezelfde groepering te vervoegen (NPO III, p. 6, 12). Omtrent de problemen van uw broer dient er echter opgemerkt te worden dat het relaas van uw broer ongeloofwaardig geacht werd waardoor hij niet als vluchteling in aanmerking kwam (zie administratief dossier). Tegen de beslissing van het CGVS waarin het relaas van uw broer niet aannemelijk werd bevonden ging uw broer niet in beroep, wat op zich ook veelzeggend is. Vermits u uw eigen relaas onlosmakelijk verbonden is aan het ongeloofwaardig bevonden relaas van uw broer, Daesh wou u namelijk rekrutering omdat uw broer dit weigerde, komt ook geen geloof toe aan uw problemen die in het verlengde liggen van het ongeloofwaardig geachte relaas van uw broer.

Verder dient er gewezen te worden op het totale gebrek aan interesse in de situatie na uw vertrek uit het land. U verklaarde namelijk zelf bij DVZ dat de Daeshleden het duidelijk hadden gemaakt dat indien u niet naar hen zou gebracht worden ze jullie allemaal zouden vermoorden (DVZ Vragenlijst d.d. 18.10.2019). Na confrontatie met het feit dat u bij DVZ had aangegeven dat Daesh uw familie bedreigde indien u zich

niet zou aansluiten bij hen zei u dat Daesh niets zou doen tegen oude mensen of vrouwen waardoor u niets zou vrezen voor uw oudere ouders en zus (NPO I, p. 23). Het doet echter de wenkbrauwen fronsen dat u geen vrees koestert voor wat Daesh zou aanvangen met uw familie nadat ze een duidelijk dreigement hadden geuit naar uw familie indien u zich niet zou aansluiten bij hen. Daesh staat dan ook gekend om zijn brutaal optreden. Ook in het kader van rekruteringen durft Daesh gewelddadig op te treden en zijn zelfs dorpsoudsten en schrijnen niet veilig, waardoor het wel zeer naïef zou zijn aan te nemen dat oudere mensen en vrouwen veilig zouden zijn voor de gruweldaden van Daesh (zie administratief dossier). Dat u dus niet gevraagd zou hebben naar de problemen van uw familie na uw vertrek is niet aannemelijk. Daarnaast zou uw moeder gezegd hebben dat u bij uw oom verbleef op het moment dat ze voor de tweede keer bij u kwamen aankloppen. Het is dan ook bevreemdend dat u niet eens vroeg of Daesh nog naar u kwamen vragen bij uw oom na uw vertrek. U daarover aangesproken zei u dat de Daeshleden niet wisten waar uw oom woonde (NPO I, p. 24). Dat laatste is echter geen voldoende argument om helemaal niet meer te vragen of een dergelijk bezoek heeft plaatsgevonden daar de Daeshleden zeer eenvoudig de locatie van uw oom via uw ouders te weten hadden kunnen komen. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag minstens verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om ook na diens vertrek op de hoogte te blijven van verdere ontwikkelingen in de situatie die aanleiding gaf tot zijn eigen vertrek. Een dergelijke desinteresse in uw eigen relaas na uw vertrek ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen.

Daarnaast kan er ook niet voorbij gegaan worden aan het feit dat u zeer vage verklaringen aflegde over de chronologie van de vooropgestelde feiten. Uw relaas is weinig complex en kan herleid worden tot drie gebeurtenissen: de twee keren dat de Daeshleden aan uw huis langs kwamen en het moment waarop uw vader u naar uw oom bracht. Ondanks het beperkt aantal gebeurtenissen slaagde u er niet in concreet aan te geven wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden. Na het eerste bezoek van Daesh zouden ze 'twee of drie dagen' later opnieuw langsgekomen zijn. Deze bezoeken van Daesh zijn de enige feiten die vorm geven aan uw relaas en desondanks kunt u deze niet exact in de tijd schetsen, deze vaststelling trekt dan ook de waarachtigheid van de feiten in twijfel. Ook over de tijdspanne die u bij uw oom doorgebracht zou hebben legde u tegenstrijdige verklaringen af. Bij DVZ zei u daarover dat u zo een twee tot drie weken bij uw oom verbleef, daar u op het CGVS aangaf er maar twee tot drie dagen verblijven te hebben. U werd geconfronteerd met deze discrepantie waarop u louter aangaf over uw verklaringen bij DVZ dat u het niet zo had gezegd (NPO I, p. 25). Bij DVZ worden de verklaringen nochtans aan het einde van het interview voorgelezen en kunnen er verbeteringen doorgegeven worden, wat in casu niet gebeurde. Ook bij het CGVS werd er u gevraagd of u nog opmerkingen had over uw verklaringen bij DVZ waarop u zei van niet (NPO I, p. 3). U kreeg met andere woorden voldoende kansen een eventuele vergissing recht te zetten, maar deed dit niet. Uw opmerking dat u dat niet gezegd zou hebben doet dus niets af aan de vastgestelde discrepantie. De vaststelling dat u over de weinige gebeurtenissen die plaatsvonden in uw relaas zowel geen concrete als consistente verklaringen kon afleggen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen.

Tevens kan er nog aangestipt worden dat u wel zeer oppervlakkig bleef omtrent het lot van andere jongens uit omgeving die gerekruteerd werden door Daesh. U vertelde dat het gebruikelijk was dat Daesh twee keer langsgingen bij de huizen van jongens die ze wouden rekruteren om vriendelijk te vragen of de jongens zich wouden aansluiten en de derde keer zou Daesh jongens onder dwang meenemen (NPO III, p. 6). Deze werkwijze herhaalde u verschillende keren. U gaf de namen van twee jongens, M en A., die op die manier werden meegenomen door Daesh en dat hun dode lichamen later terug werden gebracht naar hun huizen (NPO III, p. 7). U bleef dezelfde zaken herhalen en kon dit niet meer concreet maken of andere voorbeelden over geven. Deze verklaringen zijn weinig doorleefd, mede omdat uw kennis over het lot van uw leeftijdsgenoten zo beperkt is. Uit uw beschrijving zou wel blijken dat er wel vaker gedwongen rekrutering door Daesh plaatsvond in uw regio. Het is bevreemdend dat Daesh in dat geval niet zou inzetten op lokale netwerken om jongeren te overtuigen van hun doel om op die manier betrouwbare rekruten te bekomen. De door u beschreven werkwijze zou Daesh eerder ongemotiveerde en, voor hen, onbetrouwbare leden opleveren wat contraproductief zou zijn voor hun werking. Ook uw omschrijving van de rekrutering van Daesh kan met andere woorden niet als geloofwaardig aangenomen worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uit onze informatie (zie administratief dossier) blijkt dat taskara's eenvoudig na te maken zijn en op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden.

De kopie van de kaart met verblijfstitel van uw broer toont enkel het legale verblijf van S.G. in België aan, wat niet betwist wordt. Ook de enveloppe heeft geen enkele toegevoegde waarde.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het feit dat uw broer, S.G. de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend - omdat er ten tijden van het verzoek van uw broer nog sprake was van willekeurig geweld in zijn herkomstregio - niet automatisch leidt tot het toekennen van een status voor u. Het CGVS moet elk verzoek immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land en regio van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden.

Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kama Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van

vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 47 van het EU-Handvest;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1.1. Leeftijd en profiel

Verzoeker stelt vooreerst dat leeftijdstests gebrekkig zijn. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer worden verweten gelogen te hebben over zijn leeftijd. Verzoeker verwijst naar een hangende zaak bij het EHRM.

Voorts meent verzoeker dat het concept van tijd in Afghanistan verschilt van dat in België. Hij was niet bezig met dit concept en moest zijn geboortejaar ook omrekenen van de Afgaanse naar de Gregoriaanse kalender.

Verzoeker kan dan ook niet begrijpen dat hem wordt verweten oneerlijk geweest te zijn over zijn leeftijd. Volgens het resultaat van de test was het niet uitgesloten dat de verzoeker op het moment dat hij in België aankwam 18 jaar oud was, waar hij zelf stelde 17 jaar oud te zijn. Dit verschil is zodanig klein dat er geen reden is om aan te nemen dat de verzoeker oneerlijk was over zijn leeftijd, gelet op de tekortkomingen van de leeftijdstesten in België.

Omtrent het profiel van de verzoeker, dient eraan te worden herinnerd dat hij nog zeer jong was toen hij naar school ging. Daarenboven werd er in zijn regio van herkomst veel gevochten, en was de school niet altijd open.

De bestreden beslissing verwijst naar “de onderwerpen aan de hand van dewelke” het profiel van de verzoeker bepaald kan worden. Bij nalezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, blijkt dat het bijvoorbeeld gaat over de manier waarop verzoeker de Afghaanse kalender heeft geleerd. Verzoeker leerde die van zijn vader. Dit is allerm minst een eenvoudige vraag.

Alle deze elementen zijn bijkomstig en niet doorslaggevend inzake het relaas van verzoeker. Het feit dat verzoeker bijna ongeschoold is, blijkt duidelijk uit zijn verschillende persoonlijke onderhouden en de moeilijkheden die hij had om de vragen te begrijpen en te contextualiseren. Als de bestreden beslissing een verkeerde inschatting maakt van het profiel van verzoeker, dan tast dit de analyse van zijn geloofwaardigheid in het algemeen aan.

2.1.1.2. Vluchtrelaas

Verzoeker licht toe als volgt:

“Omtrent de gelijkenissen tussen het relaas van de verzoeker en diens broer, wenst hij te verduidelijken dat de gelijkenissen treffend zijn aangezien de modus operandi van de groeperingen dezelfde is. Ook de tactiek van de vader van de verzoeker bleef onveranderd. Zijn vader wist goed genoeg wat er em zou overkomen indien hijzelf de deur zou openen voor Daesh en hen zou moeten vertellen dat zijn zoon niet aanwezig was. Door een vrouw de deur te laten openen, kon hij tijd inwinnen.

Wat verder betreft de verklaringen van de verzoeker bij de DVZ dat Daesh zijn hele familie zou vermoorden, dient eraan te worden herinnerd dat de machtsdynamieken in Afghanistan sterk veranderden sinds het vertrek van de verzoeker. Inderdaad, sinds het proces in gang werd gezet om de Amerikaanse troepen uit Afghanistan terug te trekken (in februari 2020), werd de Taliban steeds sterker. Het is nu de Taliban die de touwtjes in handen heeft. De prioriteit van de groepering is op dit moment niet om wraak te nemen op families, maar om zich sterk te houden tegen de Taliban. Dat neemt natuurlijk niet weg dat indien de verzoeker of zijn broer, personen die ze direct viseerden, zouden terugkeren, Daesh hen wél zou viseren. Zoals de verzoeker uitlegde: op dit moment zijn oude mannen en vrouwen niet de prioriteit van Daesh.

De verwerende partij verliest tevens geheel uit het oog dat het in Afghaanse gezinnen niet de gewoonte is om over problemen te praten. Zeker niet met kinderen die in het buitenland verblijven. De ouders proberen hun kinderen te “beschermen” door hen niets te vertellen over de problemen die ze doormaken.

Daarnaast stelt de verweerder dat verzoeker vage verklaringen aflegde betreffende de chronologie van de vooropgestelde feiten. Echter houdt de verweerder absoluut geen rekening met het gegeven dat de verzoeker in Afghanistan niet bezig was met het concept “tijd” zoals we dat hier in Europa wel zijn. Te meer daar de verzoeker nauwelijks naar school ging, heeft hij moeite met het situeren van alles wat zich in Afghanistan afspeelde. De verzoeker was bovendien hoe dan ook minderjarig op het moment dat de feiten zich afspeelde. Er wordt hem gevraagd om een zeer precies tijdslijn te creëren van de problemen die zich in 2018 voordeden en de verzoeker kan dan ook niet begrijpen dat de verwerende partij hem geen enkel krediet geeft. De eiser vergiste zich bij de DVZ toen hij over twee tot drie weken sprak, hij bedoelde twee tot drie dagen.

De verzoeker weet tevens niet hoe hij nog preciezer had kunnen zijn omtrent het lot van andere jongens uit de omgeving die door Daesh gerekruteerd werden. In het dorp van de verzoeker was het niet ongewoon dat jongens er verdwenen. Zij werden gerekruteerd door groeperingen, sloten zich aan bij het leger, werkten in andere provincies of verlieten het land. Het is niet altijd duidelijk wie wat overkwam en daardoor kan de verzoeker niet zomaar meer voorbeelden geven. Dit was de dagelijkse realiteit voor de verzoeker en de verweerder gaat hier geheel aan voorbij. De verzoeker had weet van twee jongens die door Daesh werden meegenomen en wiens levenloze lichamen nadien aan de familie werden terug bezorgd. Hij vertelde alles wat hij hierover wist gedurende zijn persoonlijke onderhouden. De verzoeker weet evenmin wat er gebeurde met de jongens zodra ze bij Daesh waren. Hij kan alleen maar speculeren dat ze intensief geïndoctrineerd werden alvorens ze taken moesten uitvoeren voor de groepering.

De verzoeker stelt vast dat de beoordeling van zijn verklaringen gebeurde vanuit een Westers perspectief en dat met de Afghaanse context geen rekening werd gehouden.”

2.1.1.3. Verwestering

Verzoeker licht het risico van personen die worden gepercipieerd als verwesterd uitgebreid toe op theoretische wijze alsook aan de hand van landeninformatie.

Verzoeker heeft intussen een heel andere kledingstijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek en hij leert Frans. Zijn reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds meer dan drie jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op hem nagelaten. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Daarenboven is het intussen compleet normaal voor de verzoeker om conversaties te hebben met vrouwen, en om naar hen te luisteren en hun mening in acht te nemen. Dit is in Afghanistan onmogelijk, hij zou zelfs gestraft kunnen worden indien hij een gesprek zou aangaan met een vrouw in het openbaar. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te re-integreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving. Zijn vrees om als verwesterd te worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch. Verzoeker kwam aan in België in 2019, en is intussen dus al meer dan drie jaar in België. Hij groeide hier op tot een jongeman. Verzoeker doet zijn best om actief deel te nemen aan de Belgische samenleving en hij probeert op eigen benen te staan.

Reeds vier jaar geleden verliet verzoeker Afghanistan, waarvan hij al meer dan drie jaar in België doorbracht. Hij loopt het risico onder de negatieve aandacht van de taliban te komen, gelet op zijn afkomst uit de provincie Nangarhar, het feit dat hij al meer dan een jaar lang geen contact meer heeft met zijn familie, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te “*verwestern*” of minstens als “*verwesterd*” beschouwd te worden. Er kan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek en de taliban elke overtreding zwaar afstraft.

2.1.1.4. Subsidiare bescherming

Verzoeker benadrukt vooreerst dat het niet eenvoudig is om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie. Enerzijds is het voor Afghaanse families moeilijk om hierover te praten. De ouders van verzoeker willen vermijden dat hij zich zorgen maakt om hen. Anderzijds verloopt het contact tussen verzoeker en zijn familie heel moeizaam sinds de machtsovername door de Taliban.

Hij stelt verder dat de prangende humanitaire situatie te wijten is aan de taliban en verzoeker in aanmerking komt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie.

Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie doorheen Afghanistan, nog zeer precair is en hij aldus in aanmerking komt voor artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht toe aan de hand van landeninformatie. Verzoeker benadrukt dat Nangarhar één van de provincies is waar het geweldsniveau het hoogst is. Verzoeker stelt dat ISKP aanwezig is in zijn district, Deh Bala, en verwijst naar landeninformatie.

Verzoeker stelt verder dat de taliban een schrikbewind voeren in Afghanistan en verwijst hierbij naar landeninformatie.

Voorts meent verzoeker dat het gegeven dat hij een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft, als “*persoonlijke omstandigheden*” moet worden aanzien die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken. In zijn conclusie stelt verzoeker dat de situatie in Afghanistan op dit moment wel degelijk een uitzonderlijke situatie is waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

2.1.2. Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- 3. RvV 31 maart 2022, nr. 270 813;

- 4. Nansen, “Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”, oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSENProfile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>;
- 5. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR “Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>;
- 6. UNOCHA, “Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights”, 8 februari 2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_HRC_49_90_E.pdf;
- 7. OHCHR, “Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan”, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissionersreport-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>;
- 8. World Food Programme (WFP), “Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan”, 25 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hopecall-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-0>;
- 9. United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>;
- 10. U.K. Home Office, “Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”, februari 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf;
- 11. U.K. Home Office, “Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation”, februari 2022, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2068082/AFG_CPIN_Humanitarian_situation.pdf;
- 12. France 24, “Afghanistan’s health system on the brink as Taliban confront a difficult winter”, 8 november 2021, beschikbaar op: <https://www.france24.com/en/asia-pacific/20211108-afghanistan-s-health-system-on-the-brink-as-taliban-confront-a-difficult-winter>;
- 13. U.K. Home Office, “Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation”, februari 2022, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2068084/AFG_CPIN_Security_situation.pdf;
- 14. La Libre, “Les Afghans aussi méritent notre aide”, 23 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aideM3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>;
- 15. OSAR, “Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »”, 26 maart 2021, beschikbaar op: https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publicationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf;
- 16. Hasth-e-Subh “Daily, U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province”, 8 april 2022, beschikbaar op: <https://8am.af/eng/u-s-airstrike-on-a-weapons-depotkills-30-taliban-militants-in-helmand-province/>;
- 17. Vluchtelingenwerk Vlaanderen, “Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS”, 25 april 2022, beschikbaar op: <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/RAPPORT%20-%20Juridische%20analyse%20beslissingen%20CGVS.pdf>;
- 18. NANSEN Note 2 – 22, “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”, 23 juni 2022. Beschikbaar op: <https://nansenrefugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAAbeleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>;
- 19. 11.11.11 en UPINION, “Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul”, 11 augustus 2022. Beschikbaar op: https://11.be/sites/default/files/2022-08/Report_Between%20a%20rock%20and%20a%20hard%20place_2022_11.11.11.pdf;
- 20. RvV 12 oktober 2022, nr. 278 653;
- 21. RvV 13 oktober 2022, nr. 278 700.

2.1.3. Op 19 januari 2023 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met daarin de volgende informatie:

“EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>."

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedenterwerking.

2.3. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de

instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker meerderjarig is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Het feit dat verzoeker bovendien tijdens de persoonlijk onderhouden tot tweemaal toe vasthield aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum (notities persoonlijk onderhoud 1, stuk 6, p. 3; notities persoonlijk onderhoud, 2, stuk 6, p. 3), toont dan ook aan dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat rekening dient gehouden te worden met de leeftijds marge, die in het voordeel van verzoeker dient te worden geïnterpreteerd, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Na leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is.

Verzoeker voert aan dat rekening dient te worden gehouden met de Afghaanse cultuur en de afwezigheid van geboorteregistratie in Afghanistan, de Raad merkt op dat dit verweer niet dienstig kan worden aanvaard. Verzoeker maakte immers gebruik van de Afghaanse kalender doorheen de persoonlijke onderhouden hetgeen dan werd omgezet naar de Gregoriaanse kalender. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat hij zich vergiste bij het omrekenen van de kalenders. Voorts blijkt genoegzaam uit de persoonlijke onderhouden dat verzoeker verwijst, naar dagen, weken en jaren, waardoor niet kan worden aanvaard dat verzoeker geen besef van tijd zou hebben. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij een kleine winkel openhield met spullen voor kinderen, zodat hij toch enig inzicht moet hebben gehad in het verschil in jaren en het onderscheid tussen de minderjarigheid en de meerderjarigheid van een persoon (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 6).

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

2.4.1. De Raad merkt vooreerst op dat er in onderhavig verzoek om internationale bescherming reeds een vernietigingsarrest werd geveld (RvV 15 juli 2021, nr. 258 208). Er kon immers niet met zekerheid worden vastgesteld of verzoeker al dan niet afkomstig was uit zijn beweerde regio van herkomst. De Raad merkte in dit verband ook op omtrent verzoekers profiel dat hij doorheen zijn verklaringen geen duidelijk zicht bood op het door hem voorgehouden profiel, met name zijn scholing en activiteiten daarbuiten.

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad immers, wat dit verzoek

betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot hetzelfde verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekers herkomst thans niet langer in twijfel wordt getrokken.

De bestreden beslissing oordeelde verder ook op goede gronden dat er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde vervolging die verzoeker ervaarde daar hij gelijkaardige verklaringen aflegde als diens broer (i), hij zijn asielrelaas verbond aan het reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas van zijn broer (ii), hij na zijn vertrek uit Afghanistan een gebrek aan interesse vertoonde inzake zijn vermeende vervolging (iii), verzoeker gebrekkige verklaringen aflegde omtrent de chronologie van de gebeurtenissen (iv) en hij niet voldoende informatie kon verschaffen over andere Daesh-rekruten (v).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door op algemeen te verwijzen naar zijn profiel, het aanvoeren van vergoelijken en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij, in het licht van zijn profiel van een jongeman met beperkte scholing, coherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de problematiek die hij meemaakte. De Raad is immers van oordeel dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd met beperkte scholing, redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, elementaire zaken in verband met de problemen die hem het land deden ontvluchten. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of hem zouden verhinderen zijn problematiek te omschrijven. De Raad is aldus van oordeel dat verzoekers jonge leeftijd en beperkte scholing niet kan overtuigen als verschoningsgrond voor zijn gebrekkige verklaringen met betrekking tot zijn vervolgingsproblematiek.

Waar verzoeker nog stelt dat hem te moeilijke vragen werden gesteld omtrent zijn profiel, merkt de Raad op dat de twijfels omtrent zijn profiel, met name verzoekers scholing en activiteiten daarbuiten, reeds werden beaamd in het eerder voormelde arrest. Deze beoordeling is met gezag van gewijsde bekleed, en verzoeker doet hieraan allerminst afbreuk door te stellen dat de vraagstelling niet gepast was.

De bestreden beslissing merkte dan ook terecht op dat verzoekers verklaringen gelijklopen met die van zijn broer:

“Omtrent uw relaas zelf zijn de frappante gelijkenissen tussen het relaas van uw broer en het uwe overdonderend aanwezig. Op enkele kleine elementen na vertelde u identiek hetzelfde relaas als dat van uw broer. Zowel uw broer als uzelf hanteerden dezelfde tijdlijn waarbij al de feiten zich binnen een periode van één week afspeelden. Bij zowel uw broer als u was het telkens uw vader die de deur opendeed de eerste keer dat de taliban/Daesh aanklopten en uw moeder die opendeed de tweede keer dat de taliban/Daesh langskwamen. In beide relazen zou jullie moeder gezegd hebben dat uw broer/u bij uw oom was en kort na het tweede bezoek van de taliban/Daesh verliet uw broer/u het land. Het feit dat het relaas van zowel uw broer als dat van u op precies dezelfde manier vorm neemt kan niet anders dan verbazingwekkend genoemd worden, des te meer daar er zes jaar tussen de vermeende feiten zit. Een dergelijke treffende gelijkenis tussen beide relazen kan bezwaarlijk aan loutere toevalligheden worden toegeschreven en is een sterke indicatie van fraude aan de hand van een voorbereid asielrelaas.

Buiten het feit dat uw relaas in grote mate gelijk is aan dat van uw broer linkt u uw problemen aan die van uw broer. Daesh (voordien taliban) zou het op u gemunt hebben omdat uw broer niet inging op de vraag om diezelfde groepering te vervoegen (NPO III, p. 6, 12). Omtrent de problemen van uw broer dient er echter opgemerkt te worden dat het relaas van uw broer ongeloofwaardig geacht werd waardoor hij niet als vluchteling in aanmerking kwam (zie administratief dossier). Tegen de beslissing van het CGVS waarin het relaas van uw broer niet aannemelijk werd bevonden ging uw broer niet in beroep, wat op zich ook veelzeggend is. Vermits u uw eigen relaas onlosmakelijk verbonden is aan het ongeloofwaardig bevonden relaas van uw broer, Daesh wou u namelijk rekrutering omdat uw broer dit weigerde, komt ook geen geloof toe aan uw problemen die in het verlengde liggen van het ongeloofwaardig geachte relaas van uw broer.”

Verzoeker doet geen afbreuk aan deze vaststellingen door te poneren dat de gelijkenissen een logisch gevolg zijn van de gelijklopende *modi operandi* van Daesh en de taliban. De Raad merkt vooreerst op dat dit een blote bewering van verzoeker betreft, niet gestoeld op enige concrete informatie. Waar verzoeker meent dat het ook een logische tactiek was dat zijn moeder telkens de deur opendeed, merkt de Raad op dat de veelheid aan overeenkomsten tussen beide asielrelazen genoegzaam doet besluiten dat dit geen toeval betreft, doch eerder wijst op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De bestreden beslissing merkte verder terecht op dat verzoekers desinteresse in de situatie na zijn vertrek afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid:

“Verder dient er gewezen te worden op het totale gebrek aan interesse in de situatie na uw vertrek uit het land. U verklaarde namelijk zelf bij DVZ dat de Daeshleden het duidelijk hadden gemaakt dat indien u niet naar hen zou gebracht worden ze jullie allemaal zouden vermoorden (DVZ Vragenlijst d.d. 18.10.2019). Na confrontatie met het feit dat u bij DVZ had aangegeven dat Daesh uw familie bedreigde indien u zich niet zou aansluiten bij hen zei u dat Daesh niets zou doen tegen oude mensen of vrouwen waardoor u niets zou vrezen voor uw oudere ouders en zus (NPO I, p. 23). Het doet echter de wenkbrouwen fronsen dat u geen vrees koestert voor wat Daesh zou aanvangen met uw familie nadat ze een duidelijk dreigement hadden geuit naar uw familie indien u zich niet zou aansluiten bij hen. Daesh staat dan ook gekend om zijn brutaal optreden. Ook in het kader van rekruteringen durft Daesh gewelddadig op te treden en zijn zelfs dorpsoudsten en schrijnen niet veilig, waardoor het wel zeer naïef zou zijn aan te nemen dat oudere mensen en vrouwen veilig zouden zijn voor de gruweldaden van Daesh (zie administratief dossier). Dat u dus niet gevraagd zou hebben naar de problemen van uw familie na uw vertrek is niet aannemelijk. Daarnaast zou uw moeder gezegd hebben dat u bij uw oom verbleef op het moment dat ze voor de tweede keer bij u kwamen aankloppen. Het is dan ook bevreemdend dat u niet eens vroeg of Daesh nog naar u kwamen vragen bij uw oom na uw vertrek. U daarover aangesproken zei u dat de Daeshleden niet wisten waar uw oom woonde (NPO I, p. 24). Dat laatste is echter geen voldoende argument om helemaal niet meer te vragen of een dergelijk bezoek heeft plaatsgevonden daar de Daeshleden zeer eenvoudig de locatie van uw oom via uw ouders te weten hadden kunnen komen. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag minstens verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om ook na diens vertrek op de hoogte te blijven van verdere ontwikkelingen in de situatie die aanleiding gaf tot zijn eigen vertrek. Een dergelijke desinteresse in uw eigen relaas na uw vertrek ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar deze stelt dat Daesh geen dreiging meer vormt voor zijn familie na de machtsovername van de taliban. De Raad merkt op dat verzoekers eerste persoonlijke onderhoud plaatsvond op 27 juli 2020, een jaar voor de machtsovername van de taliban. Het is tijdens dit eerste persoonlijk onderhoud dat werd vastgesteld dat verzoeker zich geen zorgen maakte over zijn familie en zich evenmin had geïnformeerd over de verdere vervolging door Daesh. Verzoekers gebrek aan interesse kan aldus niet worden verklaard door de machtsovername door de taliban, daar deze nog niet had plaatsgevonden. De Raad merkt bovendien op dat zelfs na de machtsovername van de taliban er een grote mate van interesse van verzoeker mag worden verwacht inzake diens vervolging, temeer daar er expliciet dreigementen werden geuit tegen zijn familieleden. Verzoeker stelt zelf in verzoekschrift dat Daesh/IS actief zeer actief zou zijn in zijn regio van herkomst, waardoor niet kan worden ingezien dat hij zich niet ongerust zou maken over zijn familie.

Waar verzoeker voorhoudt dat het niet de gewoonte is voor Afghaanse gezinnen om over problemen te praten, en zeker niet met kinderen in het buitenland, merkt de Raad op dat dit een blote bewering is die door geen enkel concreet element wordt gestaafd.

De Raad merkt op dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de asielinstantie (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn relaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Vervolgens oordeelde de bestreden beslissing op pertinente wijze dat verzoeker vage verklaringen aflegde inzake de chronologie der gebeurtenissen:

“Daarnaast kan er ook niet voorbij gegaan worden aan het feit dat u zeer vage verklaringen aflegde over de chronologie van de vooropgestelde feiten. Uw relaas is weinig complex en kan herleid worden tot drie gebeurtenissen: de twee keren dat de Daeshleden aan uw huis langs kwamen en het moment waarop uw

vader u naar uw oom bracht. Ondanks het beperkt aantal gebeurtenissen slaagde u er niet in concreet aan te geven wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden. Na het eerste bezoek van Daesh zouden ze 'twee of drie dagen' later opnieuw langsgesproken zijn. Deze bezoeken van Daesh zijn de enige feiten die vorm geven aan uw relaas en desondanks kunt u deze niet exact in de tijd schetsen, deze vaststelling trekt dan ook de waarachtigheid van de feiten in twijfel. Ook over de tijdspanne die u bij uw oom doorgebracht zou hebben legde u tegenstrijdige verklaringen af. Bij DVZ zei u daarover dat u zo een twee tot drie weken bij uw oom verbleef, daar u op het CGVS aangaf er maar twee tot drie dagen verblijven te hebben. U werd geconfronteerd met deze discrepantie waarop u louter aangaf over uw verklaringen bij DVZ dat u het niet zo had gezegd (NPO I, p. 25). Bij DVZ worden de verklaringen nochtans aan het einde van het interview voorgelezen en kunnen er verbeteringen doorgegeven worden, wat in casu niet gebeurde. Ook bij het CGVS werd er u gevraagd of u nog opmerkingen had over uw verklaringen bij DVZ waarop u zei van niet (NPO I, p. 3). U kreeg met andere woorden voldoende kansen een eventuele vergissing recht te zetten, maar deed dit niet. Uw opmerking dat u dat niet gezegd zou hebben doet dus niets af aan de vastgestelde discrepantie. De vaststelling dat u over de weinige gebeurtenissen die plaatsvonden in uw relaas zowel geen concrete als consistente verklaringen kon afleggen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen.”

Verzoeker verwijst hierbij naar zijn jeugdig profiel, beperkte scholing en het gegeven dat hij niet bezig was met het concept 'tijd' zoals dat in Europa is gekend. De Raad merkt op dat zelfs van een jong persoon met beperkte scholing kan worden verwacht dat hij een coherente voorstelling van de chronologie der gebeurtenissen voorstelt, met enige mate van precisie. Voorts wordt opgemerkt dat het betoog dat men in Afghanistan niet bezig is met 'tijd' een loze stelling is, temeer daar men in Afghanistan wel degelijk een kalender hanteert en men redelijkerwijze bekend is met het concept van tijdsverloop. Dit blijkt temeer uit de persoonlijke onderhouden waar kan vast worden gesteld dat verzoeker verwijst, naar dagen, weken en jaren, waardoor niet kan worden aanvaard dat verzoeker geen besef van tijd zou hebben. De Raad merkt verder op dat er een tijdsperiode van twee jaar was tussen verzoekers vertrek uit Afghanistan in 2018 en het eerste persoonlijk onderhoud in 2020, waardoor niet kan worden voorgehouden dat er een zulke periode was gepasseerd dat verzoeker niet meer in staat zou zijn geweest om voldoende detail te verschaffen.

Waar verzoeker opmerkt dat hij zich vergiste tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd door de bestreden beslissing reeds dienstig opgemerkt dat verzoeker tot tweemaal toe de kans had om deze beweerde vergissing te corrigeren, *quod non*.

Tot slot merkte de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker geen informatie kon verschaffen over lotgenoten:

“Tevens kan er nog aangestipt worden dat u wel zeer oppervlakkig bleef omtrent het lot van andere jongens uit omgeving die gerekruteerd werden door Daesh. U vertelde dat het gebruikelijk was dat Daesh twee keer langsgingen bij de huizen van jongens die ze wouden rekruteren om vriendelijk te vragen of de jongens zich wouden aansluiten en de derde keer zou Daesh jongens onder dwang meenemen (NPO III, p. 6). Deze werkwijze herhaalde u verschillende keren. U gaf de namen van twee jongens, Matim en Akakhel, die op die manier werden meegenomen door Daesh en dat hun dode lichamen later terug werden gebracht naar hun huizen (NPO III, p. 7). U bleef dezelfde zaken herhalen en kon dit niet meer concreet maken of andere voorbeelden over geven. Deze verklaringen zijn weinig doorleefd, mede omdat uw kennis over het lot van uw leeftijdsgenoten zo beperkt is. Uit uw beschrijving zou wel blijken dat er wel vaker gedwongen rekrutering door Daesh plaatsvond in uw regio. Het is bevreemdend dat Daesh in dat geval niet zou inzetten op lokale netwerken om jongeren te overtuigen van hun doel om op die manier betrouwbare rekruten te bekomen. De door u beschreven werkwijze zou Daesh eerder ongemotiveerde en, voor hen, onbetrouwbare leden opleveren wat contraproductief zou zijn voor hun werking. Ook uw omschrijving van de rekrutering van Daesh kan met andere woorden niet als geloofwaardig aangenomen worden.”

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij meent dat hij wel degelijk genoeg informatie deelde over de gedwongen rekrutering van zijn mededorpsbewoners. Indien gedwongen rekrutering door Daesh werkelijk schering en inslag was, zoals verzoeker betoogt, dan kan er van hem worden verwacht dat hij meer voorbeelden geeft met een hoge mate van detail, *quod non*. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift louter in zijn onwetendheid, en laat de motieven omtrent de ongeloofwaardige methodes van Daesh ongemoeid.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening hield met zijn Afghaans perspectief, doet hij met dit verweer geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen. Het betoog dat er geen rekening werd gehouden met verzoekers specifieke culturele beleving is niet gestoeld op enige feitelijke basis en wordt evenmin aangetoond door verzoeker.

2.4.2. In zoverre uit het verzoekschrift kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt:

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde).

Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde).

Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter verblijf in Europa in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29- 31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten.

Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd.

In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48).

In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjhirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle

Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, “*DIS, Afghanistan*” wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren.

Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de commissaris-generaal verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij vreest als 'verwesterd' beschouwd te kunnen worden, omdat hij al sinds 3 jaar in België verblijft en 4 jaar weg is uit Afghanistan. Verzoeker heeft zijn uiterlijk aangepast, leert Frans, luistert naar muziek en heeft gesprekken met vrouwen. Verzoeker wijst erop dat hij sedert een jaar geen contact meer heeft met zijn familie.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds juni 2019 in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers meerderjarig toen hij België binnenkwam. Verzoeker stelt dat hij Frans leert, doch toont niet aan dat hij de taal werkelijk machtig is. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nog steeds Pashtoe spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud. Wat het uiterlijk van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat zulke oppervlakkigheden mogelijks een aanwijzing kunnen zijn van een mate van verwestering, maar geenszins bij machte zijn om aan te tonen dat verzoeker zodanig vervreemd is van de Afghaanse maatschappij dat hij niet kan terugkeren. Het is voorts positief, evident, dat verzoeker respect toont jegens vrouwen, doch ook hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker op zodanige wijze is veranderd dat hij niet langer kan terugkeren, nog los van het feit dat het een loutere bewering betreft. Uit het loutere feit dat verzoeker naar muziek luistert kan evenmin enige verwestering worden vastgesteld, te meer dit element evenmin wordt aangetoond. Dat verzoeker zijn familie een jaar lang niet zou hebben gesproken, is niet aannemelijk aangezien verzoeker hiervoor geen enkel begin van bewijs van voorliegt. Bovendien betekent het ook niet noodzakelijkerwijze dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij.

Voorts voert verzoeker geen concrete elementen aan waaruit enige mate van integratie of internalisering van Westerse waarden kan blijken. De door in zijn verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie kan deze bovenstaande beoordeling niet ombuigen zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, *quod non*.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'terugkeerders' hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen 'terugkeerders' niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Verzoekers beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen worden terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Tal van factoren liggen aan de basis van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

De humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

De precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen. De Raad ziet immers niet in hoe het feit dat verzoeker een jongeman is diens kans om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP